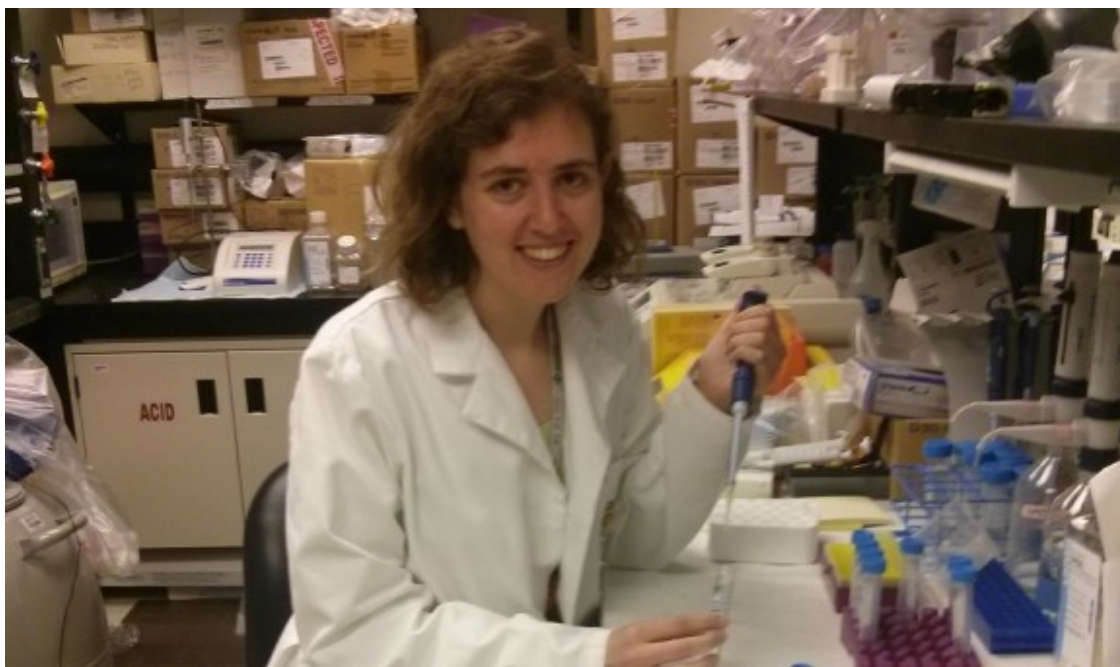

«El Pallars necessita gent emprenedora, amb ganes de quedar-se i tirar endavant»

Reprenem "La diàspora" amb el testimoni de Míriam Fort, una pallaresa que va decidir seguir construint la seva vida a Amèrica del Nord

Míriam Fort, a la seva zona de treball al laboratori del Dr. Ghosh. Foto: Míriam Fort

Aquest mes parlem amb Míriam Fort Gasia (1983), una jove gastroenteròloga de Sort que des del juliol de 2012 es troba a Calgary, la ciutat més gran de la província d'Alberta, Canadà. Llicenciada en Medicina i especialitzada en gastroenterologia, va traslladar-se a Canadà per tal de seguir amb la seva formació, duent a terme dues subespecialitzacions; la primera basada en malaltia inflamatòria intestinal i la segona referent a una tècnica coneguda com a endomicroscopia làser confocal. Tot i la dificultat que suposa iniciar una nova vida a l'altre extrem del globus terraqüi, assegura estar gaudint d'aquesta experiència amb una gran passió.

Endomicroscopia làser confocal... pels que no hi entenem, en què es basa aquesta tecnologia?

Bé, a diferència de l'endoscopia convencional, que consisteix en la utilització d'un tub que conté una càmera que et deixa veure les mucoses de l'estómac, còlon i altres teixits, aquesta tècnica incorpora a més a més un làser que et permet observar directament les cèl·lules. És a dir que a

través de la càmera veus el que veuries si utilitzessis un microscopi. Sembla una mica futurista i la tecnologia està implantada en molts pocs centres del món, però et permet detectar lesions i caracteritzar molt bé les infeccions.

Deixant de banda l'àmbit més professional, com és la vida d'una pallaresa allà?

La gent que no treballa a hospitals o a la universitat fent recerca té uns horaris força continus. Normalment es comença a treballar a les 8 i a les 4-5 ja estàs lliure, cosa que permet compaginar força bé la vida laboral amb la familiar. Sincerament crec que la manera de treballar és bona i molt eficient. Jo quan tinc temps lliure vaig a les Muntanyes Rocoses, que estan a una hora de Calgary, ja que els paisatges són una passada, hi ha moltes excursions per a fer, també pots anar-hi a esquiar...

Quina és la proporció entre el cost de vida i els salaris al Canadà?

El nivell de vida és més car en general, però està compensat amb els salaris. On potser hi ha més diferència és en el preu dels queviures; Canadà no destaca per ser un gran productor de fruites ni productes vegetals, de manera que s'han d'importar, i així també augmenta el seu preu.

Se sap que el procediment per tal d'obtenir un visat per a segons quins països és feixuc, quins són els requisits existents per estudiar/treballar al Canadà?

És bastant complicat sí. Anar-hi com a turista per suposat que no, però per tal de poder-hi treballar, abans has d'obtenir el que es coneix com a "permís de treball", fet que t'obliga a trobar feina primer. Passa el mateix en el cas de voler anar-hi a estudiar, en primer lloc necessites entrar a la universitat i llavors demanar que et facin una carta d'oferta i obtenir així un "permís d'estudi". Un cop tens aquest permís, has d'enviar els papers a immigració on comproven que realment tinguis tots els requisits, són bastant estrictes i estudien cada cas amb força detall. És molt diferent d'Europa. De fet, la primera vegada que vaig aconseguir el permís de treball, em va tardar quatre mesos; entre altres coses, necessitava registrar-me al col·legi de metges per tal de poder exercir i em demanaven un nivell d'anglès força elevat.

Què destacaries del país per a bo i per a dolent?

Per a dolent... Jo diria que el principal inconvenient és el clima a l'hivern, que comença al setembre i dura uns sis mesos. Realment fa molt fred, de fet, hi ha dies que s'arriba a -30°, -40°C. Tot i venir del Pallars, és un altre nivell que no és comparable. I pel que fa als avantatges... crec que és un país de moltes oportunitats, on si somies una cosa la pots arribar a fer, és com... el somni americà. A més a més també m'agrada perquè és molt multicultural, hi ha gent de tot arreu i es viu amb molt respecte cap a totes les cultures.

Començar la vida de zero a l'estranger no sempre és una experiència fabulosa... en el teu cas, et penedeixes d'haver marxat?

La veritat és que no, estic molt contenta d'haver-ho fet.

Si es donés el cas, ho tornaries a fer?

Sí! I tant!

Presentant un dels seus projectes en un congrés europeu de gastroenterologia. Foto: Míriam Fort

I... creus que podries fer el que fas al Pallars?

Al Pallars jo crec que podria treballar com a gastroenteròloga en general, fer endoscòpies i veure pacients, perquè sé que per exemple a l'Hospital del Pallars de Tremp hi ha un gastroenteròleg. Però no podria seguir amb l'àmbit de la recerca que estic fent.

A què has renunciat per anar a viure a l'estranger?

Principalment he renunciat a estar a prop de la família i els amics.

I què creus que t'ha aportat viure allà?

El fet de viure durant una temporada en un altre entorn t'obra molt la ment. Et fa ser més respectuós amb els altres i et permet conèixer altres cultures, cosa que trobo que t'enriqueix molt com a persona. A més a més, l'estar fora de casa també et fa ser molt més fort. Has de lluitar una mica més per aconseguir el que vols, però crec que al final tot té la seva recompensa.

Com es veu el Pallars des de l'altre extrem de món?

Sobretot amb molta enyorança. Ara ho veig com un indret molt més remot, molt tranquil, on potser hi falten professionals i no està tant desenvolupat com altres zones, però per altra banda per a mi és el lloc ideal per desconnectar de tot plegat.

Què és el que trobes més a faltar?

Suposo que això ho diu tothom però... per suposat la família i els amics. També el caliu de la gent, aquí és tot més impersonal, més distant. La gastronomia és una altra cosa que es troba força a faltar, els seus gustos són diferents, diria que mengen més per sobreviure que no pas per plaer, just el contrari que nosaltres.

Amb quina freqüència visites la teva terra natal?

Intento venir almenys una vegada a l'any, a vegades tinc més sort perquè he d'assistir a conferències a Europa i llavors sempre intento fer una mini escapada. Òbviament m'agradaria venir més freqüentment, però els dies de vacances són inferiors allà, en general ronden entre els 10 i els 12, i a més, no hi ha vols directes a Calgary, de manera que el viatge pot durar entre 15-16 hores.

Tot i la distància, segueixes conservant la colla d'amics?

Sí, encara que el contacte no és diari, sí que és freqüent. La diferència horària, que és d'unes vuit hores, és un factor que influeix molt. Ara, les vegades que he tornat, no tinc la sensació de que hagi canviat res en respecte la relació amb els amics.

Alguna vegada has portat amics de Canadà al Pallars?

Justament aquest febrer va venir una amiga meva però vam quedar-nos a Barcelona. El que sí que he portat al Pallars són amics de Barcelona o rodalies i els ha agradat molt l'ambient que hi ha, les muntanyes, les festes majors... A la gent de ciutat els agrada molt veure el contrast.

Patinant sobre el llac gelat de Lake Louise, una de les icones de la província d'Alberta. Foto: Míriam Fort

Posats a presumir, com vendries el Pallars als de fora?

És un indret privilegiat amb molt d'encant, que encara es troba aïllat de l'estrès i del corre-corre de les ciutats. Ho vendria com un lloc on es pot respirar tranquil i on es poden apreciar més les petites coses.

Actualment existeixen nombrosos mitjans de comunicació que et permeten estar connectat arreu les 24 hores del dia. En el teu cas, com t'informes del dia a dia de la comarca?

Ho faig a través de la família i dels mitjans digitals. Tot i això, estant en un entorn tant llunyà sovint et trobes com en una bombolla, no és que estiguis desconnectat totalment però no estàs mirant les notícies contínuament.

Tot i la evident distància geogràfica, quina referència dónes quan et pregunten d'on ets?

Jo normalment dono com a primera referència Barcelona. Si llavors la gent em pregunta més, dic que sóc d'un poblet més petit que està als Pirineus, molt a prop de França. Em sorprèn el fet de què molta gent conegui també Andorra.

Et veus tornant?

Sí, eventualment.

Per acabar amb "La diàspora"... què creus que necessita el Pallars?

Jo crec que el Pallars necessita més gent amb esperit emprenedor, que tingui ganes de quedar-se a la comarca i tirar-la endavant. Desafortunadament, els joves que presenten aquestes característiques acaben marxant degut a la manca d'oportunitats existents. Potser necessitaria un impuls econòmic, que no estigués basat només en el sector serveis o el turisme, però que pogués donar una mica més d'estabilitat o més projecció. Penso que el principal defecte del Pallars és precisament aquest, que un no veu la manera de quedar-se allà i poder desenvolupar-se.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

La girella

Una paraula pallaresa que mantens:

"Furro"

Un indret del Pallars:

El Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, en especial les vistes des del Refugi Josep Maria Blanc

Un pallarès il·lustre:

Maria Barbal

Un record:

Els caps de setmana que passava a Aidí, el poble de la meva padrina. Ajudant-la a l'hort i cuidant els animals: conills, gallines...

El que més t'agrada:

La seva tranquil·litat

El que menys:

La manca d'oportunitats, sobretot pels joves

Un amic:

-

Un/a professor/a:

Àngel Guiu

Una festa major:

Altron